

Защото генералътъ го замѣри съ очи отъ глава до пети и почна сжщо да се усмихва, Чопътъ понизи гласъ на жалба:

— Желаетъ да ни се даватъ новини, г-нъ генералъ! Били сме се на Сливница, на Одринъ и желаетъ да слушаме за победи пакъ.

Чопътъ стоеше съ полуотворени уста и братата му треперѣше. Генералътъ се наведе отъ коня си.

— Не си ли ти, Йорго — промълви той.

Чопътъ се изправи, като боднатъ, и изрева:

— Тѣй вѣрно, г-нъ генералъ!

Взводниятъ остана смразенъ, другитѣ опълченци попроточиха вратове слисани. Генералътъ се извърна къмъ адютанта си.

— Бѣше въ ротата ми на Сливница. Паднахме едновременно ранени, но той ме изнесе, тоя чирпанецъ — обясни той.

И после пакъ се обърна къмъ Чопа.

— Какви новини искашъ, а? Да взематъ въ пленъ и сръбския кралъ ли?

Тѣй като опълченцитѣ се сепнаха изненадани, генералътъ се обърна къмъ взводния:

— Не ви ли се изпраща тукъ бюлетинъ (известия за сраженията)?

Но взводниятъ не знаеше да отговори: той не бѣше виждалъ бюлетинъ. Тогава генералътъ каза:

— Опълченци, войскитѣ ни разбиха неприятеля. Превзеха Моравско и Македония. Богъ е съ насъ, ура!

Викове ура процепиха въздуха. Сега долната челюсть на Йорга се затресе, пое той дѣхъ следъ урата и каза:

— Позволете, г-нъ генералъ!

— Кажи!